(گل - ١٣)

بابا جن جي وچنن ۾ ڳوڙهو گيان ڀريل هوندو هو. ڳالهائيندا ٿورو هئا، پر انهن مختصر اکرن ۾ اونهي ودّيا سمايل هوندي هئي. پاڻ سدا نشچنت ۽ نرڀيه رهندا هئا ته به چوندا هئا ته جيتوڻيڪ مان فقير آهيان ۽ گهر بار ۽ اِستريءَ جي جنجال ۽ جهنجهٽ کان ڇٽل آهيان ۽ دنيوي چنتائن کان مڪت ٿي، پنهنجي سرير کي به پلائي چڪو آهيان ته به مايا مونکي ڪشٽ پهچائيندي رهي آهي، ڇو ته هوءَ مونکي پنهنجي چڪر ۽ ڦندي ۾ ڦاسائي ڇڏيندي آهي. ڀڳوان جي هيءَ مايا اهڙي پربل آهي، جو برهما آدڪ ديوتائن کي به موهي ڦاسايو وجهي. پوءِ مون جهڙو هڪ دربل فقير، مايا اڳيان ڪهڙو ٽڪ جهلي سگهندو! پر جيڪو به هري پرماتما جي شرڻ وٺي ٿو، اهو هن مايا جي ڄار کان بچي مڪت ٿي ويندو."

شري ڪرشڻ ڀڳوان جو چوڻ آهي ته "سنت منهنجا زنده روپ آهن." اِهي وڏا ڀاڳيه شالي آهن، جن جا سڀ پاپ ناس ٿي ويا آهن. بابا جن پاڻ چوندا هئا ته

”جيڪڏهن اوهين فقط ”سائين، سائين“ لفظ جو سمرڻ ڪندا رهندا ته مان اوهان کي هن ڀؤساگر کان پار ڪندس. اوهين مون تي وشواس رکو، توهان کي لاڀ ضرور ملندو. منهنجي پوڄا ڪرڻ لاءِ، پوڄا جي سامگري ڪٺي ڪرڻ يا اشٽانگ يوگ ڪرڻ جي آوشيڪتا ناهي. مان ته صرف ڀڳتيءَ ۾ ئي راضي رهان ٿو.
”ڀڳتي هر ڪا پيار هيءَ.“

پوني جي نارايڻ گانو جي ڀيماجي پاٽيل کي ١٩٠٩ع ۾ هڪ خوفناڪ بيماري ٿي، جا آخر سلهه جي روپ ۾ ظاهر ٿي. هن گهڻيئي علاج ڪيا پر ڪوبه فائدو ڪونه ٿيس. آنت ۾ دل شڪستو ٿي هن ڀڳوان کي پرارٿنا ڪئي ته ”هي هري نارايڻ، مون اناٿ جي ڪجهه سهايتا ڪريو.“ مشهور چوٽي آهي ته ”دک ۾ سمرڻ سڀ ڪريءَ، سک ۾ ڪريءَ نه ڪوءِ.“ پرارٿنا بعد ويچار آيس ته سائين بابا جي پرم ڀڳت نانا صاحب چندورڪر کان ان باري ۾ صلاح وٺڻ گهرجي ۽ اُن موجب هن پنهنجو سڄو احوال خط ۾ لکي هن کي موڪليو. جواب آيس ته ”هيئنر ته فقط سائين بابا جي شرڻ وٺڻ جو ئي علاج اچي رهيو اٿو.“

ڀيماجي پاٽيل اُن ڏس تي وشواس رکيو ته ”آهين مهربان سائين مليو ڏس آهي، تنهنجي توري رحمت وڏو وس آهي.“ ۽ اُن موجب شرڊيءَ ۾ پاڻ ڪٺائي آيو ۽

مسجد ۾ آئي، کيس ليٽايو ويو. باباجن يڪدم نانا صاحب ۽ شاما پڳتن کي چيو ته "هن جي بيماري گذريل جنم جي پاپ ڪرمن جو ڦل آهي، تنهن ڪري مان هن جهنجهٽ ۾ پوڻ نٿو چاهيان." ڀيماجي اِهي لفظ ٻڌي ڊڄي ويو ۽ روئڻ هارڪي آواز ۾ چيائين ته "مونکي سهائتا ڪرڻ وارو ٻيو ڪوبه ڪونهي. اوهان جي آسري تي ئي ته هتي ڀاڻ کڻائي آيو آهيان. ڪرپا ڪري مدد ڪريو."

باباجن کي هن جي روئڻ تي قياس اچي ويو ۽ چيائون ته "ڇڳو، فڪر نه ڪر. تنهنجو ڏک جلد لهي ويندو. هن مسجد ۾ پير پائڻ وارن جا ڏک برابر دور ٿيا آهن. مسجد جو فقير برابر ديالو آهي، اُهو تنهنجو ڏک پڻ دُور ڪندو. هو سڀني لوڪن تي ديا ڪندو آهي." روڳي ڀيماجي کي ٥-٥ مٽيون، رت جون اُلٽيون اينديون هيون، سي باباجن جي روبرو بند ٿي ويئون! وري جو باباجن چيو "تنهنجا ڏک دُور ڪندو"، ته ڀيماجي پاڻ کي بهتر سمجهڻ لڳو. باباجن حڪم ڪيو ته "روڳيءَ کي ڀيما بائيءَ جي گهر ۾ وڃي رهايو."

ڀيما بائيءَ جو گهر، نه اهڙو هوادار هو ۽ نه اُن ۾ ڪو اهڙو سهنج هو. ليڪن باباجن جو حڪم ڪير موٽائي! مگر ڀيماجيءَ جو روڳ، باباجن اُتي ٻن سپنن جي معرفت دور ڪيو. هڪ سپني ۾ ڏٺائين ته "مون کي

ماستر چيو تہ ھي بيت ۽ ڪوتا ياد ڪري ٻڌاءِ. جا مان ٻڌائي ڪين سگھيو آھيان ۽ ماستر ڪاوڙجي مونکي بيد جي لڪڻ سان اھڙي سخت مار ڏني آھي، جو مان سوُر وچان چلائي رھيو آھيان."

ٻئي سپني ۾ ڏٺائين تہ "منھنجي دل تي، ھيٺ ڪان مٿي، مٿي ڪان ھيٺ، ڪو ماڻھو ڦِر گھمائي اھڙي سخت پيڙا ڏيئي رھيو آھي جا منھنجي سھڻ ڪان ٻاھر آھي." اِنھن ٻن سپنن ڏسڻ بعد، جڏھن صبح جو اُٿيو تہ پاڻکي اھڙو نيڪ سمجھيائين، جو ٻئي ڏينھن پنھنجي گھر موٽي ويو! "اُن ڪانپورءِ جڏھن شرڌيءَ ايندو ھو، تڏھن باباجن جي ديا ياد ڪري، سندن اڳيان ساشٽانگہ ڏنڊوت ڪندو ھو. مھاراشٽر جا ماڻھو، گھڻو ڪري ھر مھني ستيہ نارائڻ جو ورت رکندا آھن. پر نيڪ تي وڃڻ ڪانپورءِ پيماجي ھر مھني سائين بابا جي نامسمرڻ جو ورت رکڻ شروع ڪيو."

"دکہ ڀنجن تيرا نام- آت ڀھر آراڌ ٻئي،
پوُرن ستگور گيان."

ڪاري ڪتي جي روُپ ۾ آسيس ڪرڻ

ٻئي ھڪ بالاگڻپت درزيءَ کي ڀڻ "جھوُني تپ يعني سلھ جي بيماري اچي تي ۽ دوائون ۽ ڪاڙھا پيئي پيئي تنگہ ٿي پيو پر فائدو اصل ڪين ۽ تپ ڀنوئي

رهيو. پيو چاڙهو نہ ڏسي باباجن جي چرڻن تي اچي
متو ٽيڪيائين. باباجن يڪدم هڪ عجيب آگيا ڏنس
تہ ”هيٺئر جو هيٺئر لڪشمي مندر وڃ ۽ ڪاري
ڪتي کي چانور ۽ ڏڌ وجي کاراءِ.“ هو اول منجهي
پيو تہ ”ڏوا ڪپي تي مون کي ۽ باباجن جو حڪم آهي
تہ وڃي ڪاري ڪتي کي کاراءِ!“ پر پوءِ ”حاضر سائين“
ڪري گهر ويو ۽ چانور ۽ ڏڌ کڻي، لڪشمي مندر ۾
ويو تہ اُتي هڪ ڪارو ڪتو ڏٺائين، جو ڪيس ڏسي
پنهنجو پڇ خوب لوڏڻ لڳو. بالا گڻپت آنڌل چانور ۽
ڏڌ، ڪتي مهراج جي اڳيان رکيا، جي هُو يڪدم کائي
ويو. جڏهن گهر موٽيو تہ معلوم ڪيائين تہ تپ آهيئي ڪونہ!
تنهن ڪانپوءِ وري تپ ڪين آيس. وڃڻ کي ويو.

”يئي ڪرپال گسائينئان، نتي سوگ سنتاپ،
تتي واءُ نہ لڳئي، ستگور رکي آپ.“

دعا سان دست ۽ اُلٽيون بند ڪرڻ

شريمان باپو صاحب بوٽي کي هڪ دفعي (آمل پت)
سوڙي ۽ دستن جي بيماري اچي تي ۽ چڱي پيڙا
پو ڳيائين. سندس ڪبٽ ۾ ڪئين دوائون رکيون هيون
پر ”ڪيون ڪڏهن فرق ڪن، جڏهن اُمر تئي اُن جو.“
بدن ۾ بلڪل لهي ويو ۽ سندس حالت اهڙي ڪيير
تي وئي، جو منجهس ايتري طاقت نہ رهي، جو مسجد

۾ وڃي، باباجن جو درشن ڪري سگهي. ليڪن مهربان سائين بابا، ماڻهو موڪلي ڪيس گهرائي، پنهنجي سامهون وهاري چيو ته ”ساوڌان، هاڻي تنهنجا دست بند ٿيندا.“ وري آڱر کڻي چيائون ته ”تنهنجون الٽيون به اوشيه روڪجي وينديون.“ باباجن جي اهڙي ڪرپا مٿس ٿي، جو روڳ صفا لهي ويس ۽ جلد ئي تندرست ٿي پيو!

ٻئي ڀيري شري بوٽي کي ”هيضي“ جهڙي بيماري وڪوڙي ويئي، جنهن ڪري ڪيس اسات اچي ورايو. ڊاڪٽر پلي پنهنجون دوائون ڏيئي ڏيئي ٿڪو پر حالت نه سڌري. بيو ڪو وسيلو نه ڏسي باباجن وٽ اچي عرض ڪيائين، ”ڪرپا ڪري منهنجي اسات دور ڪريو.“ باباجن چيس ته ”بادامين، اکروٽ ۽ پستن جو ڪاڙهو، مصري کير ۾ ٺهڪائي وٺي پيءُ ته الله مالڪ جي ديا سان اسات لهي ويندءِ.“

ٻين ڊاڪٽرن ۽ حڪيمن چيو ته ”باباجن وارو ڪاڙهو، توکي نهوڙي نيندو“، پر شري بوٽي، باباجن جي آگيا پالن ڪئي ۽ نيڪ ٺاڪ ٿي پيو.

سواميءَ جي ڪن جو سور ۽ سوڄ لاهڻ

آلندي شهر جو هڪ سوامي، باباجن جي درشن لاءِ شرڊيءَ ۾ آيو. هن کي ڪن ۾ اهڙو سور هو، جو هو ٿڪجي پيو ۽ سور وڃائڻ هڪ هنڌ ويهي به نه ٿي

سگهيو. هن ديسي چڪتسائون ڪيون هيون پر آرام ۽ سور ۾ فائدو اصل ڪين ٿيس. سور کان تنگ ٿي، باباجن کان گهر وڃڻ جي موڪل وٺڻ آيو. يڳت شامل باباجن کي هٿ ٻڌي عرض ڪيو ته ”سواميءَ کي ڪن ۾ ڏاڍو سور آهي، مٿس پنهنجي ڪرپا ڪريو.“

باباجن وراڻيو، ”الله اَچا ڪريگا. اَپني گهر ڪي ڏڙڪ چلي جائو.“

سوامي هٿ جوڙي موٽي پوني ۾ آيو ۽ هفتي بعد باباجن کي خط لکي موڪليائين ته ”اوهان جي ڪرپا سان سور ۾ گهڻو آرام آهي، باقي سوڄ اڃا هلندي اچي.“ سوڄ جي آپريشن ڪرائڻ لاءِ بمبئي آيو. سرجن ڊاڪٽر چيس ”ته آپريشن جي ڪابه ضرورت ڪانهي. آهستي آهستي لهندي ويندي.“ سواميءَ کي پوءِ ٿي تسلي ٿي، ته باباجن جي آسيس ۽ دعا سان ئي، سور ۽ سوڄ ٻئي لٿا آهن.

ڪاڪا مهاجنيءَ جو ڏک دور ڪرڻ

ڪاڪا مهاجني شيوا ڪندڙ يڳت کي ”اَتيسار“ جو مرض اچي ٿيو، جنهن ڪري هر گهڙيءَ ڪاڪوس جو خيال ٿيندو هوس. پر شيوا ڪرڻ ۾ وگهن نه پوي، ان ڪري پاڻيءَ سان ڀريل لوٽو مسجد جي ڪنڊ ۾ رکي ڇڏيندو هو، جئن ڪاڪوس جي خيال تي يڪدم لوٽو کڻي ڪم لاهي اَچي. اَنترجامي باباجن کي ڪاڪا مهاجي

اِن باري ۾ ڪجهه ٻه ڪين چيو ڇو ته تڪليف پاڻيهي لهي ويندي. مسجد کي اُن وقت نئين فرش ٻڌائڻ جي منظوري باباجن کان مليل هئي ۽ جڏهن فرش جو ڪم چالو ٿيو ته باباجن جوش ۾ پرجي واڪا ڪرڻ شروع ڪيا، جنهن تي سڀ ڊجي ڀڄڻ لڳا. مهاجني ٻه جڏهن ڀڄڻ لڳو، تڏهن باباجن کيس پڪڙي پنهنجي سامهون وهاري ڇڏيو.

پر ڀڄندڙن مان هڪ ڄڻو، پنهنجي سگهه داڻا يا ٻوهي مڱڻ جي ڳوٿري پنيان مسجد ۾ ڀلجي ويو. باباجن اُن مان مگهه ڦلين جا ٻڪ ڪڍي، داڻن جون ڪلون لاهي، ڪاڪي کي ڏيئي چيو ته ”هي کائيندو رهه.“ پاڻ ٻه ڪي داڻا کائيندا رهيا. جڏهن ٿيلهي صفا خالي ٿي ويئي تڏهن باباجن چيو ته ”مونکي پياس لڳي آهي، وڃي ٿورو پاڻي ڀري آءُ.“ ڪاڪا هڪ گهڙو پاڻيءَ جو ڀري آيو ۽ ٻنهي اُن مان پاڻي پيتو.

پوءِ باباجن وري چيو ته ”هاڻي تنهنجو اُتيسار جو روڳ لهي ويو. تون ڀي اونو ٿي، فرش هڻائڻ جي سنڀال ڪندو رهه.“ ٿوري ئي وقت ۾ ڀڄي ويل ڀڳت موٽي آيا ۽ فرش لڳڻ جو ڪم شروع ٿي ويو ۽ ڪاڪو اُنهيءَ شيوا ۾ مشغول ٿي ويو. اُتيسار جو روڳ جي دوا، سگهه داڻا کائي، مٿان پاڻي پيئڻ سان ٿي سگهيتي ڇا؟ اُن جو جواب ڪير ڏيئي سگهندو! حڪمت ۽ دوائن

جي ڪتابن موجب ته سگهه داتا اُتيسار کي بند ڪري ڇڏيندا آهن. پر باباجن جي طبابت آهي سندن دعا. جنهن تي ڀاڄهه ڪندا، اُن جا ڏک دُور ٿي ويندا. اسان کي تنهنڪري سندن ڀاڄهه ۽ دعا هٿ ڪري جو اُپاءُ ڪرڻ کپي ته سڀ درد ڏک دفع ٿي ويندا.

"ستگور داتا بنا - ڏک روڳ ڪا ڏيرا پنا."

*　　*　　*　　*

هردا شهر جي دتوپنت کي، (١٤) چوڏهن ورهين کان پيٽ جي بيماري ستائيندي رهي هئي ۽ دوائن مان آسرو لاهي ويٺو. سندس ڪن تي باباجن جي ساراهه پيئي ته هو "هڪ نظر سان ڏک دور ڪندا آهن ته هو پڇندو اچي بابا جي چرنن ۾ ڪريو. اَنترجامي باباجن، پنهنجي هڪ ئي پريم درشٽيءَ سان هن ڏي نهاري، آشيرواد ڏيئي، پنهنجو هٿ سندس مٿي تي رکيو ته بلڪل ٺيڪ ٿي پيو. چوڏهن سالن جي پيڙا چوڏهن منٽن اندر لهي ويئي!!

"متان دل ماندي ٿئين الله پيو آهي-
سوَن ورهين جا ڏکڙا هڪ لحظي ۾ لاهي-
اهڙو ئي آهي، صاحب منهنجو سپرين."

*　　*　　*　　*

ماڌوراءِ ديشپانڊي کي "بواسير" جي بيماري هئي ۽ باباجن جي دعا حاصل ڪري آيو. باباجن چيس ته

"سوناملي"جي ڪاڙهي پيڻ سان تنهنجو بواسير غائب ٿي ويندو ۽ هن کي برابر فائدو پيو. ٻن ورهين کانپوءِ وري تڪليف چالو ٿيس ۽ هن باباجن جي آگيا وٺڻ کانسواءِ وري اڳيون ڪاڙهو وٺڻ شروع ڪيو ته بواسير هيڪاري وڌي ويس. وري جڏهن باباجن وٽ روبرو اچي سندن آسيس ورتائين، تڏهن فائدو پيس.

* * *

ڪاڪا مهاجني جي وڏي ڀاءُ گنگاڌر پنت کي پيٽ جي تڪليف ڪن سالن کان هئي. شرڊيءَ ۾ اچڻ کان پوءِ، باباجن جي دعا "الله اڇا ڪريگا" کانپوءِ پيٽ جي بيماري پڻ ڪري اڏامي ويس.

* * * *

نانا صاحب چندورڪر کي پڻ پيٽ جي بيماري اهڙي سخت ٿي، جو مڇيءَ وانگر پيو ٿڙڦندو هو ڊاڪٽرن جي دوا جو تياڳ ڪري، باباجن جي دعا جي دوا وٺڻ آيو ته باباجن چيس ته "تون برفي ۽ گيهه کائڻ شروع ڪر ۽ الله سڀ سولي ڪندو." ۽ انهيءَ دوا وٺڻ سان هو بلڪل نيڪ ٿي پيو!!

مطلب ته شري سائين بابا جي مکاروند مان نڪتل وچن ئي، ڀڳتن جي بيماري دفع ڪندا هئا. سنتن جا وچن ئي دارون آهن.